

Full diocesà

24 de març del 2024

p4 —Dimarts Sant: Jornada Sacerdotal i missa crismal

p6 i p7 —Un viacrucis per a pregar aquesta Setmana Santa



Processó de Divendres Sant a Moià.

Mireu l'arbre de la creu, on morí el Salvador del món!

Avui iniciem la Setmana Santa, una setmana que volem seguir amb tota profunditat espiritual i participant en les celebracions pròpies d'aquests dies i també en les manifestacions de la religiositat popular que semblantment ens acosten als misteris que celebrem.

En aquesta ocasió apareix amb força en les nostres vides el signe de la creu de Crist. Hi contemplem la manifestació suprema de l'amor de Déu, sabem que hi va morir per salvar-nos i, per això, la creu és el poder de Déu que venç el pecat i la mort.

La creu ens fa present i pròxim el Déu que ha volgut compartir els nostres sofriments; el Senyor ha volgut vèncer el mal amb el seu propi dolor; en la creu el Crist ha volgut arribar al lliurament total de si mateix, com a imatge de l'amor i de la misericòrdia divins; així ha ofert al món la reconciliació i ha establert la Nova Aliança entre Déu i la humanitat.

Per això la creu, essent un signe de fracàs i sofriment, es converteix en llum que il·lumina tota la nostra vida. És la que ens dona esperança i ens ensenya el camí de la vida: seguir la creu és fer ruta cap a la victòria de la Resurrecció.

«M'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos»

Diumenge de Rams / Cicle B

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Quan s'acostaven a Jerusalem, vora Bet-Fagué i Bet-Hània, cap a la muntanya de les Oliveres, Jesús envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i així que hi entrareu trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat encara. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava: Per què ho feu?, digueu-li que el Senyor l'ha de menester, i de seguida el tornarà aquí.» Ells se n'anaren i trobaren un pollí fermat, fora, al portal d'una casa, i el deslligaren. Alguns dels qui eren allà els deien: «Què feu, que deslligueu el pollí?» Ells respongueren tal com els havia dit Jesús, i els deixaren fer. Porten a Jesús el pollí, el guarneixen amb els seus mantells i ell hi puja. Molts estenien els mantells pel camí, i d'altres, ramatges que collien dels camps, i els qui el precedien o el seguien cridaven: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Beneït el regne del nostre pare David, que està a punt d'arribar. Hosanna a dalt del cel.» (11,1-10)

Salm responsorial

Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?
[21]

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. (50,4-7)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i

una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare. (2,6-11)

«Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu»

«Veritablement aquest home era Fill de Déu»

Marcel Nsanzineza, prev.

En la litúrgia d'aquest diumenge de Rams i Diumenge de Passió celebrem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem i, durant la missa, fem la lectura o cant de la Passió. L'entrada a Jerusalem és com el portal que obre la Setmana Santa i n'il·lumina el significat. Jesús es deixa portar en el triomf per l'anticipació perquè sap que la creu del Divendres Sant és el veritable triomf, la victòria de l'Amor. L'entrada triomfal a Jerusalem anuncia el veritable triomf que és el de la creu. Aquest triomf és el de l'amor de Déu que dona el seu Fill, Jesús, fet l'home dels dolors que porta els pecats del món, però que alhora dona a tots els qui creuen en ell la vida eterna a la qual el seu Pare el porta per sempre ressuscitant-lo d'entre els morts.

Jesús abandonat, mort a la creu, inaugura un temps nou. La seva passió resumeix molt bé el drama humà. En els personatges que hi apareixen trobem reflectits els nostres pecats i covardies: traïció, mentida, burles, negoció, falsedat, egoisme... No obstant això, també en la passió entenem el gran amor reflectit en la frase de Jesús: «Pare, perdoneu-los perquè no saben el que fan.» La seva mort és una victòria sobre el mal i el pecat, sobre l'odi i les exclusions, sobre l'orgull, sobre la foscor.

L'escena de la Passió i mort de Jesús ens ensenya quina ha de ser la nostra vida, una vida seguint el seu exemple, ell que va venir a servir, no a ser servit. L'exemple de Jesús ens porta, com diu sant Pau, a saber acceptar, com ell, el despullament de nosaltres mateixos. Glorificar Jesús a l'inici de la Setmana Santa és, confiadament, poder-li dir com el centurió: «Veritablement aquest home era Fill de Déu.»



La imatge



Culmina la vida terrenal de Jesús. Els artistes han volgut deixar el testimoni de com estima la humanitat passant per tota mena de turments. En entrar en aquests dies sants farem bé d'aturar-nos a contemplar: al cap i a la fi som destinataris d'aquesta obra de salvació. I que ens surtin del cor sentiments d'agraïment i desigs de mantenir-nos en el camí. Tot plegat és un do de vida.

Jesús portant la creu (1580). El Greco



Agenda

Lit. hores: Setmana II

25 dilluns sant

L'Anunciació a la Verge Maria i Encarnació del Senyor

La Mare de Déu del Portal, a Prats de Rei
Is 42,1-7/Salm 26/Jo 12,1-11

26 dimarts sant

—Sant Càstul de Roma, mr.

Is 49,1-6/Salm 70/Jo 13,21-33.36-38

27 dimecres sant

—Santa Alexandre, soldat

Is 50,4-9a/Salm 68/Mt 26,14-25

28 dijous sant

—Sant Doroteu, mr.

Ex 12,1-8.11-14/Salm 115/1C
11,23-26/Jo 13,1-15

29 divendres sant

Dia de dejuni i d'abstinència

Col·lecta per Terra Santa

Is 52,13-53,12/Salm 30/He 4,14-16;5,7-9/Jo 18,1-19,42

30 dissabte sant

—Santa Gladis, reina

—Sant Joan Clímac, abat

Gn 1,1-2,2/Salm 103 o bé Salm 32/Gn 22,1-13.15-18/Salm 15/Ex 14,15-15,1a/Ex 15/Is 54,5-14/Salm 29/Is 55,1-11/Is 12/Ba 3,9-15.32-4,4/Salm 18/Ez 36,16-17a.18-28/Salm 41 o bé Salm 50/Rm 6,3-11/Salm 117/Mc 16,1-8

31 Pasqua de Resurrecció/cicle B

Onom. de Gloria

—Santa Balbina, verge

Ac 10,34a.37-43/Salm 117/Col 3,1-4 o bé 1C 5,6b-8/Jo 20,1-9 o Lc 24,13-35 (al vespre).



Jornada Sacerdotal i missa crismal

Dimarts vinent, dins les celebracions de Setmana Santa, se celebrarà la missa crismal a la catedral, que tindrà lloc a 2/4 de 12 del migdia (mitja hora abans hi haurà assaig de cants). En aquesta eucaristia, commemorativa de la institució del sacerdoci, es beneiran o consagraràn els sants olis.

En aquesta jornada sacerdotal es prega pels membres del clergat difunts en el darrer any i també es fa commemoració dels qui celebren algun aniversari. Aquest any celebren les bodes d'or sacerdotals (1974-24) el P. Josep Morros Castelltort, SchP (27-4-74) i Mn. Joan Mir Tubau (23-5-74); i les noces d'argent sacerdotals (1999-2024), Mn. Anselme Musafiri (17-7-99), Mn. Etienne Cishim-

bi wa Cishimbi (31-7-99), Mn. David Compte Verdaguer (31-10-99) i Mn. Volodymyr Kalabishka (12-12-99). També Mn. Jaime García Noriega celebra els vint-i-cinc anys d'ordenació diaconal (24-7-99).

El nostre bisbe, en la carta d'invitació, recorda que la celebració es farà en una catedral en obres, tot i que «les seves dimensions fan possible una celebració digna». Fa una crida a la participació en la concelebració eucarística i en l'àpat fraternal que té lloc al Seminari diocesà, així com envia una expressió de comunió als qui per motius de salut o compromisos pastorals ineludibles no s'hi podran fer presents.

Recta final del Festival de Música Religiosa de Vic

Des de la Comissió de Cultura de les parròquies de la Pietat, el Carme i Sant Domènec, la Fundació Antiga Caixa Manlleu i l'Ajuntament de Vic han organitzat el XX Festival de Música Religiosa de Vic, fins al 27 de març. Heus ací els darrers actes:

Avui, diumenge 24, a les 17h, a la residència del Nadal: «A prop teu», amb Isaac Oliu (violí) i Dixon Scola (violí).

També avui a les 18h, a l'església de l'Escorial: Pärt, Chilcot, Schubert, «Tres misses», amb la Coral Canigó i el Cor Cabirol, dirigits per Xevi Solà.

Demà, dilluns dia 25, a les 20h, a l'església dels Dolors: «La Pietà dell'Ospedale», Pergamo Ensemble.

Dimarts, dia 26, a les 20h, a l'església de l'Escorial: «Interluni», Coloma Bertran i Lia Sampai.

Dimecres, dia 27, a les 20h, a l'església de la Pietat: «Stabat Mater» de Francesc Andreví; Cor de Cambra Enric Granados i Orquestra de Cambra Terrassa 48.



Trobada comarcal de l'Hospitalitat de Lurdes de Vic

Hospitalitat



L'Hospitalitat de Lurdes de Vic va fer el passat mes de febrer la trobada comarcal per celebrar la festa de la Mare de Déu de Lurdes i la diada de l'entitat. Enguany va tenir lloc a Prats de Lluçanès, amb l'assistència d'unes 135 persones.

El dia va començar amb la preparació de taules, cadires i tot el parament del dinar, per part de l'equip de voluntaris locals. A mig matí van anar arribant els assistents per fer la concentració a la plaça de l'Església i anar cap a la parròquia per celebrar-hi la missa. Acabat, tot xino-xano i acompanyats per la imatge de la Mare de Déu, es va anar en rua fins al pavelló esportiu, on continuaria la festa amb el dinar de germanor per part del Graller Rialler i servit pels voluntaris. Abans, però, l'alcalde de Prats, Jordi Bruch, ens donà la benvinguda i ens desitjà continuïtat en la nostra tasca. Havent dinat s'anuncià que la trobada de l'any 2025 es farà a Taradell i es lliuraren uns obsequis de record: una fotografia imant amb la imatge del santuari de Lurdes de Prats i una bosseta amb lavanda feta per un membre de l'entitat. El grup de *playback* de Torelló hi va posar la ballaruga amb les seves cançons de tots els temps. S'acabà amb el cant de l'«Hora dels adeus».

Des de l'Hospitalitat ja anem encarant el període d'inscripcions entre abril i maig per al pròxim pelegrinatge a Lurdes

de França, previst per als dies 15-19 de juny, acompanyant discapacitats, gent gran i malalts.



El camí que feu Jesús, ell tot sol el va seguir...

Síntesi del viacrucis 2024 de pregaria.cat

Processó de Divendres Sant a Moià



I. També a tu el món et condemna si no vols viure com el món. Condemna la teva senzillesa i sinceritat. Un món ple de mentides i aparences es riu dels teus intents de bondat i misericòrdia; un món ple de riquesa i de consum que menysprea la teva pobresa i la teva despossessió. Et sents aïllat i a contracorrent, perquè avui ser cristià no és un valor admès i respectat. El món et margina, et menysprea o t'humilia. També sovint et condemna com a Jesús.

II. Pren la teva creu i segueix-lo. Però abans has de construir-la. Una fusta vertical per als teus espais o llocs de dolor: dolor a casa, a l'estudi, a la feina, a la comunitat, a l'església... I una fusta horitzontal per als teus temps de dolor: temps de dubte, temps de temptació, temps de tristesa, temps de solitud, temps de fosc, temps de desesperança. Creua ara

aquestes dues fustes sobre la teva esquena i segueix darrere de Jesús...

III. És la que es produeix pel pes, per la creu amb què t'aguantas a tu mateix. És el dolor de ser home, amb les teves contradiccions internes que et desconcerten o desesperen. Conviure amb les pors i els teus dubtes. Elles t'aturen i et llencen a terra sense ànim de seguir un camí que se't torna fosc o ple de cruïlles. El pes dels teus propòsits, sempre ben vistos i mai realitzats. Carregar amb la teva afectivitat desordenada i capritxosa. Abatut a terra amb la teva soledat, mentre al teu costat continuen passant els altres, indiferents a la teva caiguda.

IV. El teu dolor per veure patir els qui estimes més i, de vegades, veure'ls patir per causa teva. És el dolor que t'envolta,

el de la família i el dels teus amics. I tu allà tantes vegades sense poder fer res excepte mirar i callar. És el dolor que alhora és d'altri i propi. El dolor dels qui estimes i que no pots alleujar. El dolor més inexplicable no és el que patim dins nostre, sinó el que veiem en els altres i davant el qual ens sentim impotents. El misteri del dolor, misteri que Déu no suprimeix i ni tan sols explica, però que ha vingut a omplir amb la seva presència. Misteri del dolor, com un do estrany de Déu, que sant Pau recorda als filipencs amb aquestes senzilles paraules: «Se us concedeix, com un favor que ve de Déu, que no solament cregueu en Crist, sinó que patiu per ell» (Fl 1,28-29).

V. També hi ha algú que comparteix el teu dolor i el teu pes. Però no pensis tan sols en els teus cireneus, pensa també en els teus crucificats. En els que pas-

sen al teu costat arrossegant la seva creu gairebé sense forces. Tenen el rostre de Jesús, si bé deformat i ocult per la suor, les llàgrimes o la sang. Pensa-hi: tu pots ser el seu cireneu.

VI. No et salven. No et treuen la creu. Però almenys et netegen el rostre perquè puguis veure més bé el camí. Perquè no et desviïs, perquè no et perdís. Si algú pogués netejar-te així el cor perquè veiessis amb claredat el camí, el CAMÍ: «Benaürats els nets de cor, perquè veuran Déu» (Mt 5,8)!

VII. És la que es produeix pel pes, per la creu amb què suportes els altres. La primera caiguda era el dolor de ser home. La segona caiguda és el dolor de ser germà en un món que moltes vegades no entén la fraternitat. Un món on el proïsme, els propers canvien el seu aspecte pel d'adversaris o enemics. La creu de les teves relacions amb l'altre, descompromeses i, tantes vegades, esclavitzants.

VIII. Crits i cops al pit. El dolor extern que encara no ha trobat el sentit del veritable dolor. El dolor extern de les teves queixes, de les teves ràbies, de les teves lamentacions. El dolor del teu descontent o del teu escàndol perquè el món no va com tu penses i els altres no són com tu voldries que fossin. La teva protesta, immotivada o exagerada, davant un món que vols arreglar teòricament sense abans arreglar-te a tu mateix.

IX. Aquesta tercera caiguda és el dolor de ser fill de Déu, tot i que el seu rostre s'esborra i les mans que tendeixes cap a ell tornen buides. El dolor de creure sense veure, esperar sense tenir, donar sense rebre. El dolor de perdre la vida, de confiar-la a les seves mans. D'apostar sempre per ell, mentre els altres ja t'ensenyen els seus guanys concrets. La tercera caiguda

és l'ensopegada amb la terra dura i seca; una terra tancada, una terra sense cel. Una terra sense llum i sense Déu.

X. Anar cap a la mort desposseït, sense cap seguretat; nu. Amb el cos nu i les mans obertes, buides, preparades per a la crucifixió. Sense retenir res, sense agafar-se a res, sense tapar-se amb res. Anar a la mort ple d'amor i prou. Dolor de la teva pobresa, dolor de la teva despossessió. En un món on la riquesa i el poder són els valors respectats, ambicionats i perseguits, tu amb el teu cristianisme vius nu. Marginat per la societat de consum, menyspreat per la societat del poder.

XI. Una creu sense Crist és, simplement, dues fustes que s'encreuen, un pes que cansa i aclapara. Perquè la teva creu tingui sentit has de clavar-hi Crist. Perquè el teu dolor no sigui una mala estona, una mala sort, sinó un dolor redemptor que completi el que falta a la passió del Senyor, has de clavar Crist a la teva vida. Has de clavar Crist a la teva creu, perquè la teva vida deixi de ser un patíbul i es converteixi en un altar.

XII. S'esquinça el vel del santuari. Es trenquen les penyes i es commou tota

la terra. Només la creu queda estable, ferma. I aquesta terra, estremida i convulsa, que anava a la deriva, queda de sobte ancorada per sempre al cel. La creu de Crist és l'àncora. La creu és sempre símbol d'esperança. Fixa a la terra, reposada i immòbil, ja està esperant la resurrecció.

XIII. Si en el cos mort de Jesús hi ha tots els morts de la terra, en Maria, inclinada sobre el seu fill mort, hi ha tota la compassió, tota la misericòrdia del món que s'inclina sobre el dolor. Passió i compassió. Dolor i misericòrdia formant aquesta eterna «Pietà» en què es resumeixen totes les pietats. També allí hi ha la teva compassió, la teva misericòrdia que vol inclinar-se sobre el dolor dels homes; aquest dolor que avui també es desborda sobre la teva falda.

XIV. Ja arribarà el camí d'Emaús i el Senyor t'explicarà el sentit de tot. El sentit del teu esforç, el sentit del teu dolor i el sentit de la teva esperança. Però per arribar a Emaús, per a reconèixer Crist quan parteix amb tu el pa, has de passar primer pel camí del Calvari. No aniràs sol. Jesús s'ha fet, per a tu i per tu, no únicament company, sinó camí: «Jo soc el camí» (Jn 14,6).

Divendres Sant: col·lecta per Terra Santa

Terra Santa és el lloc físic en què habità Jesús, on va oferir la seva vida per tots nosaltres i on s'esdevingueren els esdeveniments cabdals de la història de la salvació. Terra Santa i la seva comunitat cristiana han ocupat sempre un lloc especial en el cor de l'Església universal.

Al llarg dels segles l'Església que viu a Terra Santa ha sofert dures proves. Unes proves que no han acabat, amb la progressiva reducció de fidels i els conflictes bèl·lics que viu la regió.

La col·lecta pro Terra Santa, que es farà el Divendres Sant, és fonamental per a la continuïtat de les comunitats cristianes: la seva tasca pastoral, les seves escoles, les oportunitats laborals que genera, també la cura dels diferents santuaris que són el lloc material que conserva la memòria de l'encarnació i de la redempció.



L'esdeveniment de tots els segles

Romà Casanova, bisbe de Vic



Els cristians celebrem els fets de la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist en els dies de Setmana Santa. Són vuits dies, de diumenge a diumenge, en què acompanyem Jesús des de la seva entrada a Jerusalem, acompanyat dels seus seguidors amb palmes a les mans, fins al diumenge de Pasqua. Anomenem sants aquests dies perquè hi fem presents, en l'«avui» de la litúrgia, els esdeveniments centrals de la vida del Senyor, la culminació de la seva missió: donar la vida per la salvació de la humanitat. Són sants perquè hi contemplem el «sant de Déu» i perquè la seva donació és la font de la santedat per a tots els qui creuen en ell.

Qui moria a la creu era la Vida, i morint va aixafar la mort per sempre

De fet, en els dies sants en què rememorem el misteri pasqual de Jesucrist, la seva mort i resurrecció, fem present de manera nova l'esdeveniment, per excel·lència, de tots els segles. No hi ha cap altre esdeveniment de la història, ni n'hi haurà en el temps a venir, que sigui tan ple de significat per a la humanitat. Els qui per la fe podem entreveure el que va succeir en aquell moment concret de la història, a la muntanya de la Calavera i el seu entorn de la ciutat de Jerusalem, tenint com a protagonista Jesús de Natzaret, no podem fer res més que assenyalar-lo com l'esdeveniment de tots els segles.

La fe ens obre els ulls del cor i de la raó per a admirar el fet que el Fill de Déu encarnat donés la vida en preu de rescat per la humanitat sencera. Aquell divendres les tenebres van enfosquir el món, però el diumenge de bon matí la llum va resplendir per a no extinguir-se mai més. Els humans sabem que la tenebra ha estat vençuda perquè l'Amor ha vençut la mort. Qui moria a la creu era la Vida,



Processó de Divendres Sant a Moià

i morint va aixafar la mort per sempre. La llum, la vida, la veritat, l'amor, tot el que deleja el cor dels homes i dones té la resposta en l'esdeveniment de la mort i resurrecció de Jesús.

El món, i amb ell tota la humanitat, va donant voltes i voltes; una societat que cerca camins de més humanitat però que contínuament cau en molts paranys que l'allunyen dels camins de la fraternitat: les guerres esfereïdores són com la punta de l'iceberg que mostra sols una part de la manca d'humanitat en tants cors. En aquest món nostre la creu de Crist roman plantada, com en el divendres més sant de la història, perquè tothom qui sigui capaç de mirar el qui en ella dona la vida, pugui trobar el que és profundament i autènticament humà. Per això, els cristians continuem acompanyant el Redemptor, adorant la seva creu salvadora i proclamant la seva resurrecció gloriosa.

